

El dret de vaga està recollit en la Constitució, i forma part dels drets bàsics de qualsevol país democràtic. El dret de vaga és una conquesta irrenunciable de la classe obrera, durament guanyada. Enfront dels empresaris, la vaga és l'única arma efectiva de què disposen els treballadors. I d'una manera o d'una altra, l'efectivitat d'aquesta arma està en la capacitat de causar un perjudici a l'empresa: si vostès no atenen les nostres reivindicacions, vostès, empresaris, seran els primers perjudicats. Qualsevol vaga suposa un enfrontament, i suposa l'amenaça o la realitat d'un dany que es causa. No pot ser d'una altra manera. I si, de vegades, hi ha terceres parts no implicades i que indirectament poden rebre també un perjudici o molèstia, això forma part del joc.

Les coses comencen a canviar, però, quan els perjudicats, no implicats, ho són *directament*, i quan el dany que es causa no recau sobre l'empresari o l'empresa, sinó sobre una tercera part: els usuaris d'un servei públic, per exemple. En aquest cas, la força de la pressió exercida no està en el perjudici empresarial (l'estat no és una empresa, i difícilment pot resultar *perjudicat* per una vaga), sinó precisament en l'alteració del servei, i en les molèsties, incomoditats o dany de qualsevol tipus que aquesta alteració o interrupció provoca. Fins ací, tot legal, però amb restriccions: també en qualsevol país democràtic hi ha una forma o una altra de *serveis mínims* o limitacions del dret de vaga quan els perjudicats són els usuaris d'un servei públic important. O fins i tot prohibició de la vaga, quan el servei és essencial, o quan la vaga provocaria un mal general irreparable.

Ara, els controladors aeris, possiblement tenen raó, o part de raó, en les seues reivindicacions. Possiblement mereixen millor salari, millors condicions de treball en benefici del mateix trànsit aeri, i algun plus d'especial respon-

sabilitat (per cert, sembla que només alguns grups reduïts i privilegiats haurien de tenir dret a aquest suplement d'*especial responsabilitat*: ¿i per què no els guardabarreres, els maquinistes de tren o els conductors d'autobús?, ¿no tenen també en les seues mans l'evitació d'una catàstrofe, o moltes vides humanes?). Ja va passar una cosa semblant amb els pilots de línia. I bé: els controladors tenen perfectament dret a la vaga, com qualsevol altre grup de treballadors. Però no és clar que hi tinguen dret buscant

precisament el moment que més mal pot fer als usuaris del seu servei (públic). No a risc de crear problemes i dificultats infinites a milers d'empreses, desenes de milers de treballadors, i centenars de milers d'usuaris. No a aquest preu: no hi ha proporció. I sobretot, no poden *abusar* d'una posició crucial. No poden pensar: som uns pocs centenars, però podem causar tant de mal, si volem, com molts milers. Per tant, ¿cediu o és el caos! Algú des del govern ha parlat de xantatge. Potser la paraula no és excessiva (però ¿per què des del Govern no resolen els problemes *abans* que s'arribe a tals extrems?).

Quan no hi ha proporció ni mesura, la raó es perd. Això, ho sabien els mestres i professors, que després de moltes setmanes de vaga i mobilitzacions, tenien clar que *si* que havien de fer exàmens i actes. Perquè, ¿tindrien *dret* a fer vaga tots els metges dels serveis d'urgència o de les UVI?, ¿hi tindrien dret els homes clau del

subministrament elèctric, a risc de paraitzar un país? Podríem seguir...

Hi ha coses que estan per damunt del dret il·limitat a reivindicar millores salarials o de treball, almenys com a dret suprem i caiga qui caiga. Potser són poques coses, les que estan per damunt d'això, però algunes sí que n'hi ha. Per exemple, quan el —discutible— benefici d'uns pocs ha de causar directament el perjudici cert de moltíssims. □

¿Dret de vaga?